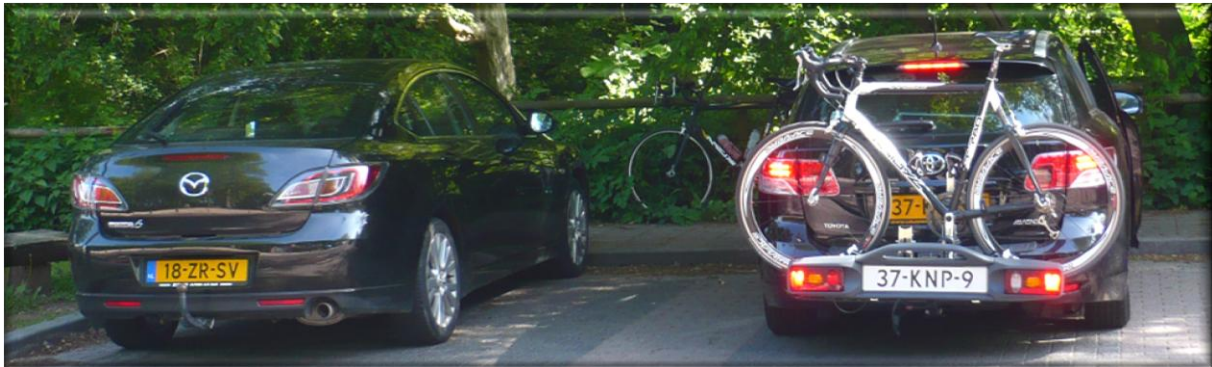
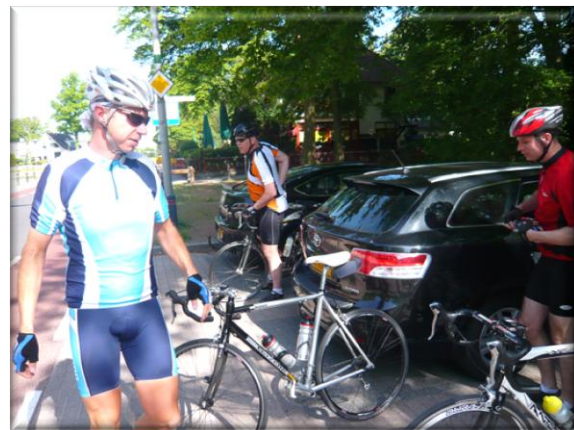

Zaterdag 22 mei 2010 – DP-dag

Afspraak, zoals de Vlamingen dat noemen, om 10 u 00 bij Tivoli in Berg en Dal met Karels collega's uit Alphen aan den Rijn. Exact op tijd draaien Ronald I en Ronald II voor hun inmiddels traditionele, want derde c.q. vierde, fietsexcursie in het Rijk van Nijmegen en het Reichswald (DI) de parkeerplaats op. Karel en ik staan al in vol ornaat te wachten.

De heren laten de auto aan hun echtvriendinnen – die benutten de gelegenheid om ergens in de omgeving een stevige wandeling te maken – en prepareren zich. Om 10 u 15 klikken we de schoenen in de pedalen.

Via de Zevenheuvelenweg, de Wylerbaan en Horst, waar we de dames toevalligerwijs nog passeren, fietsen we naar de Brandenburg (DI). De dag is superzonnig, lekker warm en er staat weinig wind – uitnemende fietscondities.

Als we recht op het rode toegangshek langs de Grafwegenerstrasse aan rijden, zijn de spieren mooi op temperatuur en kan het klimmen beginnen – en daar gaat het de mannen van Duijvelaar Pompen om.

Bij de Waldbrandmeldestelle steken we recht over. Door het bos werken we ons op het gemak over het niet al te beste pad omhoog en weer omlaag naar het andere toegangshek van het Reichswald. We maken een rondje Frasselt en beginnen in Galgensteeg aan de eerste echte beklimming van de dag: de Brandenburg.

Warmdraaien op de Zevenheuvelenweg ...

... voor de eerste echte beklimming van de dag: de Brandenburg (inzetjes)

Aan de andere kant van de berg, terug bij de Waldbrandmeldestelle, gaan we rechtdoor naar de Kartenspielerweg, daar linksaf en aan het eind weer linksaf, richting Kleve.

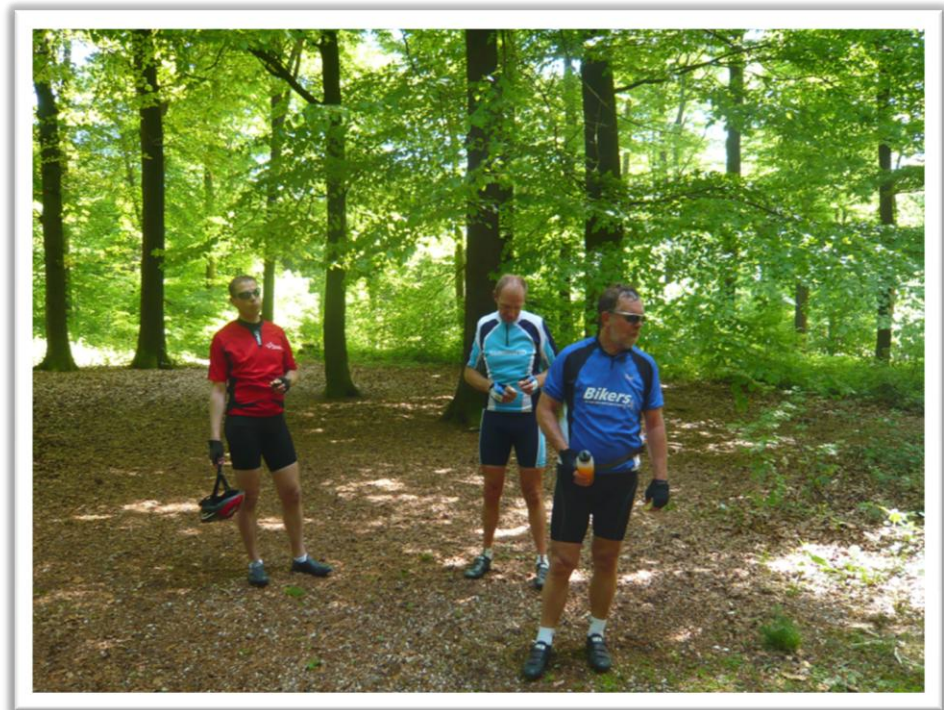
Maar zover komen we niet; we verlaten de Kranenburgerstrasse en gaan rechtsaf de Geldenberg op. Verrassing: de slagboom is omlaag. Karel en ik zijn hier altijd alert: ooit was hier bij wijze van afsluiting een dunne en nauwelijks zichtbare staaldraad gespannen. Je zult daar niets vermoedend op afstuiven...

Op de flank van de Geldenberg ontspint zich spontaan het eerste gevecht van de dag tussen Ronald I en mij. Van de vorige twee fietstochten kennen we elkaars manier van fietsen, Ronald heeft het leeftijdsvoordeel van bijna 30 jaar, maar ik ken het parcours – ik win. Ik ben totaal niet competitief, maar vind dit soort acties op een dag als vandaag toch wel leuk. Hoe ouder, hoe gekker, zullen we maar denken.

In de afdaling passeren we een dikke Duitse agent, lopend en met aan elke hand een fraaie racefiets. Hij wordt in elk geval moreel bijgestaan door twee collega's die in een auto achter hem aan sukkelen. Vreemde combinatie.

Bij het oorlogskerkhof draaien we om; we nemen de Geldenberg nog een keer, maar nu van de andere kant. De dikke Duitse agent loopt nog steeds te sjouwen, zijn collega's in de auto blijven nog steeds lekker zitten.

Bij de brandwachttoren pauzeren we kort om even bij te komen en een kleinigheid te eten.

Aan de voet van de Brandwachtturm.

Foto: Karel Kleijn

Door de weilanden en vervolgens over de Hauptstrasse, de weg Kranenburg–Wyler, koersen we naar de Wylerberg. In de klim naar *die boer* gaan Ronald en ik opnieuw de strijd aan, evenals wat later op de Oude Kleefsebaan – ik win ze allebei royaal. Overigens gaat in de verdere loop van de dag nu eens de één, dan weer de ander als eerste over de denkbeeldige streep.

Bij Tivoli nemen we de tijd voor de lunch. Gewoon op een bankje, brood uit een plasticzakje, drinken uit de bidon, zonnetje op de hier en daar wat magertjes begroeide kruinen.

in full swing...

Na de middagpauze komt het tweede deel van de etappe aan de beurt: Berg en Dal, Beek, Ubbergen.

Willen we klimmen, dan moeten we natuurlijk eerst naar beneden, van de top van de stuwwal in Berg en Dal naar 'de vlakte' in Beek. En wat ligt daar beneden op ons te wachten? Juist ja, de Oude Holleweg.

De Oude Holleweg, waarmee ik al vele jaren een haat-liefdeverhouding heb, mag zich vandaag niet in mijn liefde verheugen, het loopt niet bepaald soepeltjes. Als ik boven arriveer, heb ik de kwalijke dampen van auto-uitlaten nog in mijn neus hangen, beide Ronalds staan al een dag of wat ontspannen (?) richting Persingen te kijken.

Op adem gekomen gaan we op weg naar Het Geldersch Landschap, meer bepaald: naar de Heerlijkheid Beek. We rijden en lopen hier op ons dooie gemak rond. Het is een prachtig gebied, er kuieren volop wandelaars, er zijn boomwortels en -stronken, hier en daar ligt grind, de zon schijnt bijna overdadig, waarom zou je je haasten? Dat doen we dus ook niet.

Dan is daar het moment dat de beide DP-gasten van verbazing zo ongeveer van hun fiets vallen: fietsen, ja, daar hebben ze op gerekend natuurlijk, een beetje door het bos crossen, okay, maar traplopen? We staan voor een forse natuurlijke trap die ons door een dal met behoorlijk steile wanden een flink aantal meters omlaag en dan weer omhoog helpt. Dat betekent: fiets op de nek en er het beste van maken. Karel en ik kennen de route, dus we wisten dat deze verrassing er aan zat te komen. Stiekem hebben we wel lol in de verbaasde gezichten van beide Ronalds. En dan te weten dat er een stukje verderop nog zo'n trap een vlotte doorgang bemoeilijkt...

Al met al komen we via allerlei paadjes en trappen nog tweemaal op de Oude Holleweg uit, en al scheelt het aanzienlijk dat we daarbij alleen het laatste stuk voor de kiezen krijgen, het is en blijft een vervelend ding. Uiteindelijk laten we de Heerlijkheid Beek voor wat hij is en wenden we het stuur naar het westen.

Over de Pompweg, een sneaky sluipteggetje onderaan de helling van de stuwwal, net boven en parallel aan de Ubbergse Rijksstraatweg, fietsen we naar *die straat van Jaap* – ook al zo'n privébenaming; het ding heet officieel Beekmansdalseweg en is behoorlijk steil, aan het eind loopt het asfalt op tot 14%.

Boven gekomen constateren we (in gepaste stilte, dat wel...) dat de benen beginnen te protesteren – het is dan ook een gemeen klimmetje, zeker aan het einde van de dag.

Maar we laten ons niet kennen, we lusten nog wel een helling: de Nieuwe Holleweg hoort er gewoon bij op zo'n dag.

Dus gaat het over de Ubbergseveldweg en achter de Sint-Maartenskliniek om terug richting Tivoli. Op het laatste, vlakke stuk van de Berg en Dalseweg komen de benen wat tot rust.

Het is niet onlogisch: als je iets wilt beklimmen, moet je onderaan beginnen. Dus eerst nog de steile (10%) Hogeweg en de Van Randwijckweg af, voor de Gem. Electriciteits Werken – Nijmegen omdraaien en dan kan het over diezelfde Van Randwijckweg en de Nieuwe Holleweg weer naar boven. Vooral het laatste stuk, dat met de klinkers, hakt erin: hoezo, rust in de benen?

Door al het gedraai en gekeer in onbekend terrein hebben de Alphense mannen geen idee waar ze zich precies bevinden. "Hoever is het van hier naar de auto?", informeert Ronald I. "Tweehonderd meter", is Karels antwoord.

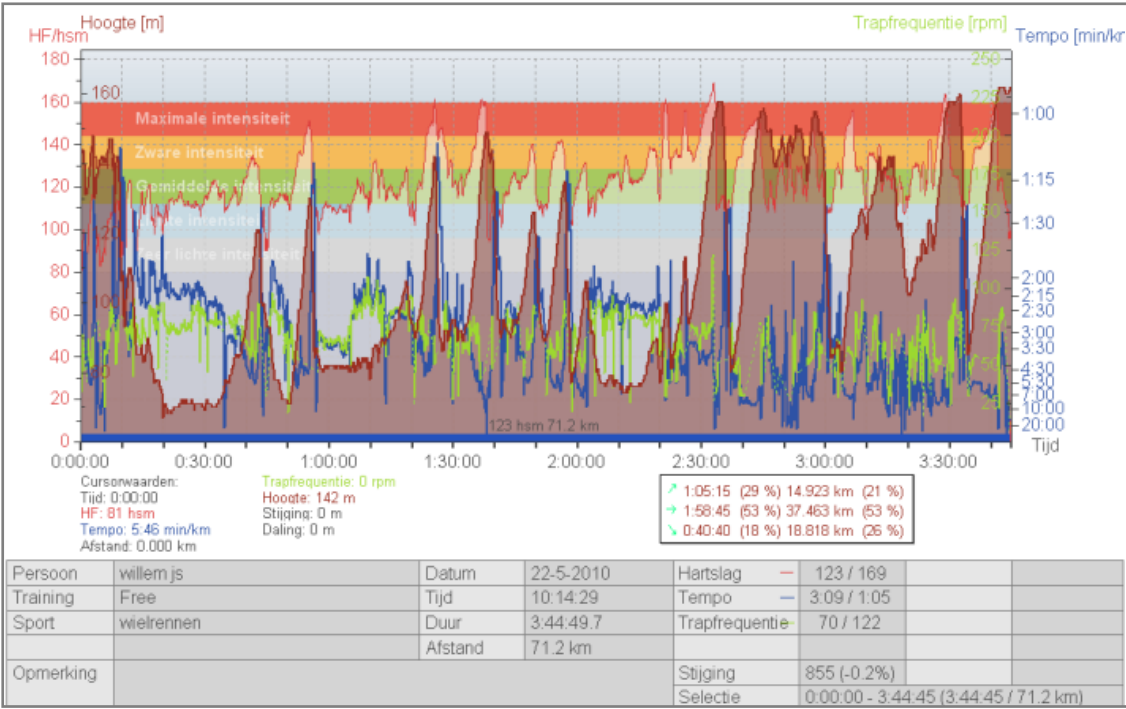
Achter de vraag schuilt vermoedelijk een stille mededeling: acht serieuze hellingen en een heleboel kleiner klimspul: heren, het was een mooie Duijvelaar Pompen Dag, maar we hebben het wel gehad onderhand.

Even later zitten we op het zonovergoten terras van De Heksendans, tegenover Tivoli. Een natte helm bengelt aan een stuur, een damesbeen in een lichtbruin suède-laarsje-met-franjes wiebelt charmant, blokjes tinkelen in een ijsskoude cola, een diepe zucht: loon naar werken, beter dan een dertiende maand!

Foto: serveerster De Heksendans.

Weektotaal: 208,7 km.

Totaal aantal km sinds het begin van de buitentraining op 14 maart 2010: 1.561,8 km